

لامرد یکپارچه عزا؛ بدرقه بیست و یک لاله پرپر با پای پیاده تا آسمان

نوجوانان دهه نودی، همکلاسی های شهیدشان را با چشمانی اشکبار بدرقه کردند.

به گزارش پایگاه خبری تصمیم ۲۴، آسمان این شهرستان امروز ابری و دل ها مالا مال از اندوه بود، اما در این میان، عطر ایثار و مقاومت فضای استان فارس را پر کرده بود. مردم وفادار و شهیدپرور لامرد با حضور حماسی و کم نظیر خود، پیکرهای مطهر بیست و یک شهید حمله تروریستی آمریکایی-صهیونیستی را بر روی دستان خود تشییع و تا خانه ابدی بدرقه کردند.

این مراسم با شکوهی وصفناپذیر از ساعت ... آغاز شد، اما آنچه این تشییع را به حماسه‌ای ماندگار تبدیل کرد، حضور نسل‌های مختلف، به ویژه نوجوانان دهه هشتادی و نودی بود که با چشمانی گریان و دل‌هایی آکنده از غیرت، همکلاسی‌ها و هم‌وطنان خود را مشایعت می‌کردند.

در میان موج جمعیت، یکی از نوجوانان حاضر در مراسم با صدای لرزان به خبرنگار ما گفت: "خدا را شکر می‌کنم که اینجا هستم. آمده‌ام تا به امام (رهبرم) بگویم که ما ادامه‌دهنده راه شهدا هستیم و با آنها عهد و پیمان می‌بندیم." این جمله کوتاه اما پرمعنای او، گویای عمق بصیرت و ایمان نسلی است که انقلاب و شهادت را تنها از دریچه عشق به ولایت لمس کرده است.

در گوشه‌ای دیگر از این آیین، همسر یکی از شهدا با صبری زینب‌وار، حماسه‌ای دیگر آفرید. او که با صلابت در کنار پیکر مطهر همسرش ایستاده بود، در میان حیرت جمعیت، فریاد "مرگ بر آمریکا" سر داد و سپس رو به جمعیت کرد و گفت: "همسرم فدای رهبر!"، "حاجی چه دارد که من جانم را فدایش کنم؟" این بانوی شجاع که بصیرت و ایمانش، رجزخوانی زینبی را در دل ماتم زنده کرده بود، افزود: "همسرم همیشه علاقه خاصی به رهبر داشت و امروز به آرزوی رسیدن او در خانه خودش به شهادت رسید تا بگوید تا پای جان پای ولایت ایستاده‌ایم. خدا لعنتشان کند این جنایتکاران را. نه سازش، نه تسلیم! نابودی آمریکا را از خدا می‌خواهیم."

اما شاید ماندگارترین و ملال‌آورترین لحظه این مراسم، وداع فرزند خردسال شهید "نجفی" با پیکر پدر بود. ضجه‌های سوزناک این کودک که پیکر بی‌جان پدر را در آغوش می‌فشرد، بر دل هر انسان آزاده‌ای نشست و بار دیگر جنایتکاران این حادثه تروریستی را رسوا کرد.

لازم به ذکر است، آیین تشییع این شهدای والامقام، پس از اقامه نماز بر پیکرهای مطهرشان، به سمت گلزار شهدا انجام شد. پیکرهای این عزیزان که در میان حزن و اندوه عمیق مردم، بر روی دستان آنها تشییع می‌شد، با خودروهایی که از قبل آماده شده بودند، برای خاکسپاری به نقاط مختلف هدایت شدند، تا هر کدام از این لاله‌های پرپر در آغوش میهن آرام گیرند.